

Prázdniny snů

Dopis

Anna Šedá (1. A)

18. ledna 2013 ve Velkém Meziříčí

Milá Kájo,

když jsi mi poslala dopis a ptala ses mě na mé prázdniny snů, rozhodla jsem se, že Ti v příštím psaní svou představu o nich vyličím. A pokud bych měla vyrazit na nějakou dovolenou, určitě bych jela s Tebou.

Ze Země bychom odletěly modrou raketou s bílými puntíky a jen tak si pluly vesmírem. Letěly bychom tak dlouho, dokud bychom neobjevily úplně maličkatou planetku.

Na malé planetce by bylo pořád léto a bylo by tam velké moře z jahodového mléka. Ubytovaly bychom se v hotelu z perníku a chodily bychom na túry po horách ze zmrzliny.

Lidé obývající tuto planetu by se nazývali Kiviové. Byli by celí z pendreku, ale pusy by měli z banánu, nos z jahody, oči z hroznů a vlasy z cukrové vaty. Používali by tři velice zvláštní jazyky – melounštinu, pomelštinu a banánštinu. Celá planetka by byla posetá sopkami, ze kterých by tryskala banánová láva, a malými vodopádky z kaka. Kiviové by nás k jednomu takovému vodopádku dovedli a po kakaové řece by nás dopravili až do jahodového moře. Z moře by nám ukázali překrásný západ slunce, který by bylo možné vidět jen jednou za sto kivijských let. Slunce by vypadalo jako veliký zapadající pomeranč. Kdo ví, třeba by to pomeranč byl. Na této planetě by totiž nic nebylo nemožné.

Škoda, že by to uteklo tak rychle. Když bychom odjížděly v naší modré raketě s bílými puntíky, bylo by nám smutno. Smutno z toho, že už musíme planetu opustit, ale na druhou stranu bychom se těšily domů. Ještě bychom se rozloučily a zamířily na svou Zemi.

Tak a to byl konec představ o naší dovolené snů. Na naši planetku už budu vzpomínat jen ve snech.

Loučí se a zdraví Tě

Tvoje Anička